

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

06 Aralık 2022

Sayı: 286

Fiyatı: 2 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

İşsizlik ve pahalılığına karşı işçi sınıfının mücadelesi gerekli

Kapitalizmin iki illeti işsizlik ve hayat pahalılığı, hükümetin emriyle resmi rakamlarda düşmeye başladı. Gerçekte peynir etten daha pahalı; bol keseden verilen ücret artışı, fiyatlara yetişemiyor, işçi sınıfının yaşamını her geçen gün daha fazla zorlaştırıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İktidar, hiç bir çözümünün olmadığı sorunları yok sayıyor. İran'daki başta olmak üzere iktidarda kalmak için halkına ateş açan dünyanın tüm diğer zalim iktidarları gibi dış güçlere bağlıyor. EYT ve sözleşmelilere yaptıkları gibi bazen aydan aya, bazen de yıldan yıla, hatta hiç gelmeyen zamana ertelenen çözüm vaatleri, gururu okşayan mutlu yıllar, yüzyıllar anlatılıyor.

Muhalefet partilerinin söylediği de farklı değil; onlar daha yakın tarihler, daha gösterişli toplantılarda daha gösterişli çözümler sıralıyor.

Erdoğan'ın hiç bir çözümü yok, aslında ekonomik ve sosyal durum, iktidarda kalmasını sağladığı sürece onun için bir sorun değil. Zaten tüm iktidarı boyunca patronlara hizmet etti, işçi sınıfının satın alma gücünü arttırmadı, Kürt sorunu, her gün en az bir kadının öldürülmesi, hiç bir sorunda çözüm sağlamadı. Borçlanma yoluyla arttırılan satın alma gücü, patronlara tüketim yapan yeterli büyüklükte bir pazar sağlamak içindi.

İşçi sınıfı her zaman en zorunu yaşıyor ancak şimdi, en küçük ve geri teknoloji kullanan işyerlerinde çalışanlardan başlayarak patronların dayattığı şartlar çok daha zor. Üstelik bu şartlarda bile iş bulmak, karşılığında verilen ücretle geçinmek mümkün değil. Krizin sonraki aşaması, iflaslar ya da kârı korumak için işten çıkarmanın hızlanması olacak.

Muhalefet, seçimi bekleyin, çözeceğiz diyor. Herkes, altı ay sonra durumun daha kötü olacağını, işsizlik ve pahalılığın daha fazla artacağını açıklıyor. İşçi sınıfı niye beklesin? Dünyanın neresinde bekleyerek hak alındı? Dünyanın her köşesinde işçi sınıfı, kitleler, sorunlarının çözümü için ses yükseltiyor. Diktatörlük var denen Çin'de bile iktidara geri adım atırdı. Hadi Erdoğan diktatör, kitlelerin kendi sorunu için mücadele etmesi demokrtik hak değil mi, muhalefet neden sadece kendine demokrat?

Erdoğan kadar muhalefettekiler de işçi sınıfının sorunlarının çözümü için harekete geçmesini, kendisi için en uygun çözümleri ileri sürüp dayatmak için örgütlenmesini, birleşip mücadele etmesini istemiyor. Çünkü onların temel sorunu, tıkanan patronların kâr çarkını işler hale getirmek, işçi sınıfının sorunu ise sürekli olarak işsizlik ve pahalılık üreten bu düzenin kendisidir. 12 Eylül 1980 darbesiyle işçi sınıfının satın alma gücü milli gelir içinde %15 civarına indirilmişti. Kamu ve özelde sendikalı işçiler, 1989 Bahar Eylemleri ile %300, iki yıl sonra %150'nin üstünde ücret zammı alarak, tüm işçi sınıfını ücretini yükselmesini sağladılar. Doğrudan Erdoğan iktidarına geri adım attıran TEKEL işçileri oldu. Onlar sayesinde iş kanununda değişiklik yapıldı, işçiler hak aldı.

İşte yeniden böyle mücadeleler gerekli. Sadece iktidara karşı değil, patronların gözüne girmeye uğraşan muhalefete karşı da işçi sınıfının taleplerini ve gücünü göstermesi için gerekli. (05.12.22)

Emekçinin Gündemi

Marketçilerin kavgası ucuzluk için değil, kâr için iktidara destek olma kavgası

Açıklanan resmi rakamlara göre geçen yıl, tüm ücretlilerin milli gelirden aldıkları pay %29.5; patronların payı ise %54.1 idi. Bu yıl ücretlilerin payı %26.3'e geriledi; patronların payı %54.8'e çıktı. Bu gidişat, bir süredir böyle. Aslında rakamlar aldatıcı, patron adına çalışan müdür ve şefler, beyaz yakalılar, yani yüksek maaşlı alan yöneticiler de ücretli sayılıyor. Üretimde çalışan, emeğiyle her şeyi üreten, var eden, işlemlerini sağlayan işçi sınıfının aldığı gerçek pay, çok daha düşük, daha da düşüyor.

Gerçeği daha iyi anlatan rakam, şirket gelirlerinin %123 artışıdır. Bu oran, toptan eşya enflasyonunun altında olsa da yakın. Zaten patronlar, hiç doğru hesap yapmaz. Rakamlar bize, patronların sadece zam yoluyla bile enflasyondan korunduğunu anlatıyor. Pahalılık, işçi sınıfının cebinden alıp patronların kasalarına para akıtıyor.

Hükümet, tüm ekonomik ve toplumsal bozulmayı görmezden gelip sadece en ucuz satılan gıda ve temel tüketim mallarının fiyat artışını durdurmak, hatta mümkünse indirim sağlamayı öne çıkarıyor. İşçi sınıfı karnını doyursun, oy verecek kadar göz boyansın, yeterli görünüyor.

Kraldan çok kralcı olan iktidar şakşakçıları, bu yönde çok uğraşiyor. Erdoğan'da "üç

harfli" denen (üç harfli, islamcılar arasında "cin" demek) ucuzcu marketlere zam yapmama, hatta indirim çağruları geldi. Belli ki, iktidar çevreleri, tarikatlar, oy kaybını, açlık şikayetlerini durdurmak için bir süredir bu marketlerden fedakarlık istiyor. Ancak iş başka, aşk başka. Siyasetçi, tarikatçı, yakını, kim olursa

yaramayabilir. Aksine patron olarak güvencesinin olmadığını düşüneceklerin sayısını arttırabilir.

Ucuzcuların arasındaki kavgası, tarikat kavgasına da dönüşecek, dincilerin para ve koltuk için birbirlerini yemeleri gerçek yüzlerini gösterecek. İşçi sınıfının ihtiyaçlarının ucuz gıdayla karın tokluğuna

indirgenmesinden utanmayanlar, market fiyatlarıyla sorun çözeceğini söylüyor. Fiyatların hemen düşmesi gerekli ama bunu yapmak zordur. Daha kolay, ücretlerin fiyatlar oranında arttırılmasıdır. Asgari ücrete, gerçek enflasyon oranında iki-üç ayda bir artış yapılırsa, patronlar zam yapmaktan vaz geçecek. Çünkü böylece enflasyon yoluyla işçi sınıfından aldıklarını

alamaz olacaklar. Üstelik, ücretleri arttırmak çok kolay, zaten işçi sınıfının yarısından fazlası asgari ücretli.

Hükümet kolayca alabileceği ve hemen uygulanabilecek kararlar yerine, seçime kadar idare edecek en alt düzeyde, günü kurtaracak işler peşinde. Ancak bunu yapabilmek bile zor, hükümet sayesinde kasalarını şişiren patronların arasında kavgalara neden oluyor. Erdoğan, hizmetinde kusur etmediği patronlardan zor gününde destek görmede zorlanıyor. (04.12.22)

olsun, piyasanın koşullarına uymayanın yıkılacağını çok iyi bilen market sahipleri, aralarında anlaşamadıkları için zam yapmayı sürdürüyor.

Ancak BİM patronu, susup iktidarın oynadığı sözde fiyatları denetleme oyununa katılmak yerine gerçekleri açıkladı. Hakaret etmekten, hedef şaşırtmaktan başka şey yapmayanları teşhir etti. Sen misin doğruyu söyleyen? Geri adım atması işe yaramayacak. Başına gelecekleri göreceğiz.

Bu yaşananlar, iktidar çevrelerinin beklediğinin aksine patronları kenetleye

İşçi sınıfı hep “asgari”de

Yeni yılda artacak olan asgari ücret, hiç gündemden düşmeden yeniden ön plana çıktı. Daha görüşmeler başlamadan, Türk-İş başkanı, “kırmızı çizgimiz” diyerek, kabul edecekleri en düşük miktarı açıkladı. Böylece artış pazarlığına, en düşükten başlayan sendika bürokrati olarak tarihe geçti. Gerçi daha önce istediğinden fazla zam alma başarısı da göstermişti. Yaşananlar, Türk-İş başkanının hükümetin oynadığı oyunun figüranı olduğunu gösteriyor.

Türk-İş, tek bir işçinin “yaşam maliyetini” 10 bin lira olarak açıkladı. Asgari ücret yasal olarak “yaşam maliyetine” göre belirlenmeli. Açıklamanın ardından iki gün geçmeden, sendika bürokrati dört kişilik ailenin açlık sınırı olan 7.785 lirayı, sanki çok yeterli bir

miktarmış gibi diline doladı. Aslında bu artış, enflasyon karşısında eriyen satın alma gücündeki ne geçmiş kaybı ne de gelecekteki kaybı karşılamıyor. Bu yıl asgari ücret iki kez artırılmasına rağmen, satın alma gücü erimeye devam etti. Çünkü asgari ücretliler, en fazla gıda harcaması yapıyor ve gıdadaki enflasyon, ortalama enflasyonun çok daha fazla yüksek. Faturalardaki artış, kira artışı eklenirse, zam çok daha fazla yetersiz.

İktidar çevreleri, arada bir “asgari ücretliyi enflasyona ezdirmedik” diye övünüyor. Patronların büyüdüğü, özellikle inşaat, bankacılık, ithalat-ihracat, madencilik gibi işkollarında rekorlar kırdığı geçmişte ve hatta günümüzde de işçi sınıfına reva görülen hep aynı oldu. İşçi

sınıfı ne ekonomik büyümeden, ne refahtan, ne çalışma koşullarının iyileşmesinden yararlanabildi. Tam aksine, devlet eliyle her yıl gittikçe artan sayıda işçi sınıfı üyesi, asgari ücretli hale getirilerek, enflasyon sınırında yaşaya mecbur edildi. Ayrıca asgari ücret yoluyla, işçi sınıfının patronlarından ücret ve hakları için mücadele etmek üzere örgütlenmesinin de önüne geçildi.

Türk-İş başkanı, bunları çok iyi biliyor ve oluşturulan işçi düşmanı işleyişin bir parçası. Buna rağmen, asgari ücret komisyonuna katıldıklarını ama asgari ücretlilerin üyeleri olmadığını söylüyor. Gerçekleri anlatıp işçi sınıfını sendikalı olmaya çağırarak yerine işçilerin aldatılmasında gönüllü olmaya devam ediyor. (01.12.22)

İşçinin derdi EYT'de patron için mutlu son

23 yıldır çözülmeyen işçilerle hükümet arasındaki EYT sorununda, patronlarla hükümetin anlaşığı, sorunun çözüleceği açıklandı. Bu gelişme, bu düzende patronların kasalarına para akmadan hiçbir taşın yerinden oynamayacağına çok uygun bir örnek.

EYT'liler, SGK pirim ödemeleri tamamlandığı halde emeklilik yaşını doldurmadığı için emekli aylığı alamayan işçiler. Bir kısmı işsiz, bir kısmı çalışıyor. Yaşı beklemeden emekli olma hakkı tanınması gündeme gelince patronlardan feryat koptu; pirimleri, tazminatları çok para tutuyor, birden ödeyemeyiz dediler. Oysa

bu işçilerin pirimleri her ay çoktan ödenmiş olmalı; işçiye ödenmemiş ücret olan tazminatları, patronun kasasında zaten duruyor olmalı. Bunlar güya yasal zorunluluk.

Çalışma bakanının patronlara, “gerekeni neden yapmadınız, sonuçlarına katlanın” diyecek hali yok. Patronlara yasalara uymadıkları için ceza kesecek, bir türlü bulunmayan SGK'yı batıranı bulduğunu ilan edecek hali de yok. Elbette hemen kolaylık sağlandı; işçilere değil ama patronlara. KGF'den (kamu garanti fonu) yani devletin kasasından patronlar, pirim ve tazminat ödemesi için ucuz kredi

çekecek. Aslında patronlar böylece, SGK ve tazminat ödemesini, yine işçinin cebinden yapacak. İşsizlik fonunu tüketen patronlara yeni kasa açıldı.

AKP iktidarı, bugüne kadar reddettiği sorunları göstermelik ve çok sınırlı da olsa çözmek zorunda. İktidarda kalmak için oy kadar, patronların da desteğine muhtaç. Yıllarca hiçbir isteklerini geri çevirmediği patronlar, AKP'ye karşılıksız, laf desteği bile vermiyor. İktidardan gideceği ana kadar, patronların kasalarını şişirmeye devam edecek. Çözüldüğünde EYT'den patronların kârlı, işçiler zararlı çıkacağını göreceğiz. (02.12.22)

Siyasetin Gündemi

Erdoğan'ı yıkma mücadelesi hızlandıkça tüm sistemin çürümesi hızlanıyor

Erdoğan ve partisinin kadroları, iktidardaki yıllar boyunca devletle bütünleşti, AKP devletle iç içe geçti. Bugün AKP'li olmayan ya da partiye hizmet etmeyen hiç kimsenin, okul müdürlüğü gibi alt düzey bir devlet koltuğuna bile oturması mümkün değil.

Bu bütünleşmenin bir ayağı medyada, yargıda, sağlıkta. Asıl önemli olan AKP'nin kendi eliyle kullandığı, aralarında paylaştığı, devlet kaynakları ile besleyip büyüttüğü burjuvazidir. Bazı iktisatçıların kendilerini “dindar” göstermeleri, tarikat örgütlenmesiyle iç içe olmaları nedeniyle “nurjuvazi” olarak adlandırdığı bu patronlar, tüm geleceklerini Erdoğan'ın şahsına bağladı.

Devlet olanaklarıyla sadece kâr etmediler, vergi affı, geri ödenmeyen kredi, teşvik, garantiler, işçi ücreti ve pirim ödemesinde destek, sendika, işçi hakkı olmadan çalıştırma; aklınıza gelebilecek her türlü yolla kasalarını şişirdiler. Ancak kasalarından hiç para çıkmadı.

Yasaları hiçe saydıklarında Erdoğan onlara siper oldu; iş cinayetlerine Erdoğan bahaneler buldu. Ancak sadık hizmetkarları Erdoğan, iktidarda kalmakta zorlanıyor.

Erdoğan, muhalefetin gündeme getirdiğini, artık her geçen gün daha fazla yapmak zorunda kalıyor. Komşularla

barışma, göçmenlerin geri gönderilmeleri, EYT, sözleşmelilerin kadroya alınması, yeni anayasa, hatta HDP'nin düşmanlaştırılmasında da ipi elinden kaçırmamasına az kaldı gibi görünüyor.

Artık Erdoğan'ın “uygun gördüm, yaptım” demesi, eskisi kadar destek görmüyor. Ekonomik sorunlar da, patronların Erdoğan için kesenin ağzını açmasına fazla olanak

için erteleyerek, patronların çıkarını gözeterek de olsa adım atma zorunda kalıyor.

Erdoğan'ın iktidarda kalma çabası arttıkça, muhalefetin eleştiri dozu ve ortya döktüğü yanlışlar, siyaseti sertleştiriyor.

Seçime kadar bu tartışmaların artması şaşırtıcı olmayacak. Eğer, burjuvazinin diğer kesimi muhalefetin oy çoğunluğunu alarak, iktidar

olacağına ikna olursa, muhalefete desteğini açık veya örtük ifade ederse durum daha da sertleşecek. Bu yönde bazı açıklamaların, büyük sermaye tarafından kısa süre önce reddedilmesi, patronların en azından gözü kapalı Erdoğan'a desteğe devam etmediğinin göstergesi.

İktidar

vermiyor. Bu nedenle, AKP kadrolarının doldurduğu devlet kurumları kullanılıyor.

Belediyeler, ulaşım olanakları, sağlık hizmetlerindeki daralmaya, partizanca ve patronların kârını öne alan işleyiş ekleniyor. Sağlıkta, şehir hastanelerinin sahibi olan bir avuç patronun kârı için yoksulların kullandığı devlet hastanelerinin kapatılması, en çarpıcı örneklerden biri.

Kitleler, muhalefetin iddialarını, artık daha fazla gerçekten yaşıyor. Erdoğan bu nedenle daha önce kesinlikle yanaşmadığı sorunların çözümü

mücadelesinin tırmanışı, Erdoğan'ın ordu, mahkemeler ve polis gibi baskı güçleri başta olmak üzere devlet kurumlarının, diyanet ve okullar üzerinden dinci baskıyı, bunlara ek olarak her türlü taraf olmayı dayatması arttıracak.

Neredeyse hiç bir şey için gereğine göre yapılmıyor, iktidar çevrelerinin işine yarayacak şekilde yapılıyor. Bu durum sorunları büyütüyor, sorun büyüdükçe bu işleyiş artıyor. (03.12.22)

Suriye ile savaş ve barış aynı anda olur mu?

Altı insanın öldüğü Beyoğlu'ndaki patlamanın ardından AKP iktidarı, Suriye'ye yeni bir askeri operasyon yapılmasını tekrar gündeme getirdi. Geçtiğimiz yaz aylarında da benzer açıklamalar yapılmış ancak ABD ve Rusya'nın onay vermemesi nedeniyle harekete geçilememiştir.

Ordu birkaç aydır, Irak'ta PKK'ya karşı operasyon yapıyor; Suriye'de denetimi altında tuttuğu bölgeler var. Tüm bu askeri girişimlerde ölenlerin sayısı her geçen gün artıyor. Buna rağmen yeni operasyon isteniyor.

Zaten bu kez de ABD ve Rusya'dan olumsuz cevap geldi. Bölgeyi takip eden uzmanlar, yeni bir durumun olmadığını, taraflarda bir konum, durum değişikliği olmadığını açıklıyor. Buradan, askeri operasyon

isteğinin, terör ya da askeri gerekçeyle olmadığını anlaşılabilir. Değişim Erdoğan'ın siyasetinde var.

Erdoğan, İsrail ve Mısır'ın ardından Suriye iktidarıyla görüntüde de olsa barışmak istiyor. Böylece oy kaybettirme riski yüksek olan Suriyeli göçmen sorununa ilişkin çözüm sağlayacağına ilişkin bir görüntü yaratıp oy isteyecektir. Bir yandan da Suriye üzerinden Kürt düşmanlığı yapıp oy kazanma peşinde.

Ancak, Suriye'de çözüm, hükümetin de desteklediği savaşa destek siyaseti nedeniyle artık sadece ABD ve Rusya'nın anlaşmasıyla mümkün olabilir. Ukrayna'da çatışan bu iki tarafın Suriye'de uzlaşmadan öte durumun korunmasını tercih ettiği görülüyor.

ABD, İŞİD'de karşı mücadele bahanesiyle Kürtler aracılığıyla denetiminde tuttuğu petrol bölgelerinden çekilmek istemiyor. Rusya, Suriye ordusunun kontrolündeki bölgeleri genişletip bölgedeki yükünü azaltmak istiyor. İşte Erdoğan, bu durumu etkileyecek bir girişim peşinde ve izin alması zor.

Erdoğan, sınırı kontrol etmek istediğini söylüyor ama sınıra Suriye ordusunun yerleşmesine izin vermiyor. ABD'nin YPG ile çalışmasına karşı çıkıyor ama Suriye'deki cihatçıları, Türkiye koruyor, destekliyor.

AKP'nin Suriye siyaseti, hiçbir çözüm, çıkış yolu açmıyor. Suriye halkının yararına olmadığı gibi göçmen düşmanlığını körüklediği için hepimize zarar veriyor. (03.12.22)

Kadın sorunu yok, sorun çıkararak kadın var diyenler

"Kadınlar gezmeyi, eğlenmeyi seviyor" diyerek yöneticisi olduğu kadın derneğini anlatıyordu. Kadın cinayetleri hakkında fikri sorulunca, şaşkın bakışlarla etrafındakilerden yardım istemesi, görüntülerini izledik. Yanındaki kadınlar da tek söz edemeyince, araya giren erkek başkan "bu feminizmle bir yere varamazsın" diyerek gazeteciye susturmaya çalıştı. Aslında tam tersine feminizm gerekli.

Her dönem iktidardakiler ve onlara eklenen dinci çevreler için kadın, kocasına hizmet etmekle görevli. Gerektiğinde süsülenecek, eğlenecek, gerektiğinde çocuk doğuracak ya da erkekler arasında iş kadını

pozlarında güzel görüntü verecek.

Feminizm, yani kadının kendi istediği, uygun gördüğü haklarını savunması da ne? Erkekler, uygun gördüklerini verir. Kadıncınayetine kadının akli ermez, zaten kadın dövüldüyse, öldürüldüyse mutlaka suçu vardır diye düşünülüyor. Hatta bu okadar söyleniyor, zihinlere kazınmış ki kadınlar bile böyle söylüyor. Kanunlarda cazesi ölüm olan bir suç olmasa da, erkek öyle uygun görebilir.

Her alanda olduğu gibi kadınların da tek bir cins mensup olsalar da aynı olmadığını görüyoruz.

Neredeyse her gün bir kadın, sadece kadın olduğu için,

erkeğin şu veya bu kararına itiraz ettiği için öldürülürken, zenginlerin bu görmezden gelen, suçlayan tavrı isyan ettirici. 1990'larda Özal, "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı" diye kovalanmadan henen önce eşi "papatyalarıyla" eğlenceden eğlenceye koşuyordu.

Kadınlar, sadece erkek şiddetiyle değil, ekonomik şiddetin getirdiği yüklerle mücadele ediyor. Üstelik yoksulluk arttıkça, getirdiği olumsuzluklar da kadına yükleniyor, sorun çözemeyenler kadını suçluyor.

Böyle bir ortamda gezmeyi, eğlenmeyi diline dolayıp, feminizm diyerek hakkını savunmayı küçümseyenler utanmalı. (03.12.)

Uluslararası Gündem

İran

İran'dan isyan rüzgarı

09 Kasım 2022'de başörtüsünden bir tutam saç sarktığı için Tahran ahlak polisi tarafından işkence edilerek öldürülen Mahsa Amini'nin ölümünden bu yana gençler İran üzerinden isyan rüzgarı estiriyor. Ve ne cesaretle!

Genç kadınlar başörtülerini yırtıp yakıyorlar; "Kadın, yaşam, özgürlük", "Diktatöre ölüm" sloganlarıyla çoğalan mitingler; diktatör Hamaney'in portresi taşlandı; Mollalar sokakta itilip kakılıyor, polise saldırıyorlar, polis karakolları yakılıyor...

Bu isyandan etkilenmeyen bölge, şehir, üniversite yok. Toplantılar dağıtıldı mı? Polis bir fakülteyi kapatıyor ve bir mahalleyi mi tarıyor? Meydan okuma devam eder, biçim değiştirir, bin bir bireysel gösteriye dönüşür. Ve bu, protestoculara yönelik korkuya, dayaklara ve gerçek mermilere rağmen 50 günden fazla bir süredir devam ediyor.

Rejimin halihazırda 14.000'den fazla göstericiyi tutukladığı ve çoğu çok genç olan 300'den fazla insanı öldürdüğü söyleniyor. Ama hiçbir şey protestoyu durduramaz. Bu, isyanla dayanışma içinde Rubicon'u (kırmızı çizgiyi) aşan sporcular, sanatçılar veya gazetecilerden her gün yeni bir destek buluyor. Şehirlerde dükkânların veya kültürel mekanların kapanması katlandı. Bu, Kürt, Beluci, Arap, Fars, Azeri, Türkmen olsun, bütün bölgelerde böyle.

Petrol bölgelerinde ve işçilerin eski mücadele

geleneklerine sahip olduğu büyük şirketlerde destek grevleri patlak verdi. Orada işçiler, özgürlüğe ek olarak ekme ve iş talep ettiler. Çünkü enflasyon, kıtlık, işsizlik ve ödenmeyen maaşlar yıllardır milyonlarca İranlının günlük hayatı haline geldiyse de, bu zorluklar artık dayanılmaz hale geldi.

Milyonlarca aile için sağlık hizmeti alabilmek, makul konutlara sahip olmak, et veya sadece yumurta satın almak imkansız oldu. Bu durum kısmen Amerikan emperyalizminin uyguladığı ambargodan kaynaklanıyor, ancak rejimin ileri gelenlerinin, din adamlarının ve pasdaranların, Ayetullahların ordusunun asalaklığıyla daha da kötüleşiyor. Çünkü, nüfus sefaletle batarken, bir azınlık zengin olmaya ve altın biriktirmeye devam eder.

İran bir barut fıçısına döndü. Son yıllarda rejim, yüksek fiyatlara ve yolsuzluğa karşı güçlü protesto dalgalarıyla karşı karşıya kaldı. Tepkiler acımasızca bastırıldı. Bugün artık bu terör politikası işlemiyor. Peki gençlik isyanı, toplumsal bir isyana dönüşecek mi?

On binleri aşan protestocu milyonlarca olacak mı? İşçiler toplumsal güçlerini ve örgütlenme kapasitelerini isyana katacaklar mı? Rejimi devirmek ve halkın kendi iktidarlarını inşa edecekleri yeni bir devrime öncülük etmek için bir politika önerebilecekler mi? İsyana devam ettiği sürece her şey mümkün.

İranlı gençler, gezegendeki en kötü diktatörlüklerden birine karşı

savaşmaya cesaret etti.

Değişim, rejime karşı iç muhalefetten ya da iki aydır suç ortağı sessizliğini koruyan ve asla halk ayaklanmalarının yanında olmadıklarını bir kez daha gösteren büyük güçlerden gelmedi. Aşağıdan, boyun eğmeyi reddedenlerden geldi.

Bu isyan, dünyanın dört bir yanındaki mazlumlara, onlara hükmedenlere karşı savaşarak kaderlerini kendi ellerine alabileceklerini gösteriyor. Her ülkenin kendine has özellikleri var, ancak tüm ülkelerdeki gençlerin ve işçilerin kalpleri aynı hızda ve aynı umutlarla atıyor; özgürlük, eşitlik ve kardeşçe bir dünyada gelişme olasılığı. Bu özelemler bir hakimiyet sistemi tarafından engelleniyor; zengin ülkelerin fakir ülkeler üzerinde, zenginlerin fakirler üzerindeki hakimiyeti. Böyle bir sistem yıkılmalı ve devrilecek, çünkü aynı zamanda adaletsizlik tohumları ektir, isyancılar üretiyor.

Falanca ülkede barutu neyin ateşleyebileceğini bilmek imkansız. İran'da asi bir saç tutamı oldu. Başka bir yerde, buğday eksikliği veya bir savaş vahşeti olabilir. Kesin olan bir şey var, bu isyanlarda işçilerin oynayacağı önemli bir rol var, çünkü insanın insan tarafından sömürülmesinden kurtulmuş bir toplumsal düzenin tek taşıyıcıları onlardır. Ve bu mücadele için İran gençliğinin bugün gösterdiği inanılmaz cesarete ihtiyaçları var. (LO, 9.11.22)

Milyarlarca dolar ve etrafındaki çöl

Komşuları Bahreyn veya Abu Dabi gibi petrol monarşisi olan Katar'ın, 2022 Futbol Dünya Kupası için seçilmesi, her şeyden önce ondan elde edebilecekleri finansmanla ilgilenen Batılı devlet başkanları ve FIFA gibi kurumlar tarafından ne kadar takdir edildiğini gösterdi.

Raporlarda, bu devletler gelişmekte olan güçler olarak sunuluyor. Fakat servetleri egemen hanedanların kasalarını doldurursa da, Batılı çokuluslu şirketleri daha da zenginleştirir. Emperyalizmin bu yapay oluşumları, onlar üzerinden çıkar elde etme araçlarıdır.

Kızıldeniz ile Basra Körfezi arasında yer alan bölge gerçekten de çok sayıda çok küçük devlete bölünmüştür.

Katar'ın büyüklüğü Korsika adası ile karşılaştırılabilir. Göçmen işçilerle birlikte üç milyon nüfusu var, hepsi zengin ailelerden gelen Katarlılar, nüfusun yalnızca % 10'undan azını oluşturuyor.

Aynı şekilde komşu Birleşik Arap Emirlikleri, Dubai veya Abu Dabi gibi yedi küçük eyaletten oluşan bir federasyon oluşturur. Basra Körfezi'ndeki bir takımada bulunan Bahreyn, toplam alanı sadece 778 kilometre kare olan bir mikro eyalettir.

Tümü ortaçağ monarşilerinin önderlik ettiği küçük devletlere bölünmesi, İngiliz emperyalizminin eseriymi ve daha önce Osmanlı İmparatorluğu'nun ücra vilayetlerinde, bağımsız bir ulusal varoluş olgusu olmadan,

onları çıkarlarına göre şekillendirmeden önce yerleşmişti. Ancak petrolün keşfi ve ardından sömürülmesiyle bu bölge, tüm Ortadoğu gibi Batı'nın iştahını giderek daha fazla kabarttı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünde İngiliz emperyalizmi ve Fransız emperyalizmi Yakın Doğu'yu böldü. Sözde Sykes-Picot planının bir parçası olarak Fransa, Suriye ve Lübnan'a el koyarken, İngilizler Mısır'ın eklendiği Irak, Ürdün ve Filistin'e ve ayrıca Basra Körfezi'nin batı kıyılarına hakim oldu.

1930'larda ve 1940'larda bu bölgenin her yerinde devasa petrol yatakları keşfedildi. Katar'da durum böyleydi, tıpkı 1932'de Bahreyn'de olduğu gibi, daha sonra 1938'de Irak topraklarından koparılmış eşit derecede yapay bir yaratılış olan Kuveyt'te de durum böyleydi. İmtiyazlar İngiliz şirketlerini zenginleştirdi.

Sonra Amerikan emperyalizmi, çok uluslu şirketleri adına siyah altını sömürmek için yavaş yavaş diğer emperyalizmlerin yerini aldı. 1945'te Roosevelt, Suudi Arabistan Kralı İbn Suud ile Amerika Birleşik Devletleri'ne altmış yıl boyunca petrol servetine erişim sağlayan Quincy Paktı'nı imzaladı. Bu anlaşma daha sonra Körfezi çevreleyen monarşilere kadar uzandı.

Yaklaşık elli yıl önce, sömürüsü Katar'ın komşu İran'la paylaştığı devasa Kuzey Sahası gaz sahasının (dünya rezervlerinin % 13'üne denk geliyor) keşfi, emirliği dünyadaki ilk gaz üreticilerinden ve

ihracatçılarından biri haline getirdi (özellikle sıvılaştırılmış doğal gaz, LNG). Kapitalistlerin, silah tüccarlarının ve her türden hırsızın Katar'ın gelirine olan ilgisinin önemli ölçüde arttığını söylemek yeterli. Bu, dünya liderlerinin diplomatik dönüşler, çeşitli finansman ve bahşiş olarak bir Dünya Kupası organizasyonu sırasında birkaç yağ çekmesine değer.

Büyük petrol gelirleri, yalnızca çok uluslu şirketleri değil, aynı zamanda Körfez monarşilerinin bazı büyük ailelerini, uyruklarının sahiplerini arttırmamaya çok dikkat ederek bu şekilde zenginleştirebildi.

Birleşik bir Orta Doğu çerçevesinde tüm nüfusuna fayda sağlayabilecek olan bu gelirler, böylece yatırımları Batı ülkelerindeki bankalara veya büyük şirketlere geri dönen ve zenginlerin yalnızca küçük bir katmanını zenginleştirdi; ancak en azından bu bölgenin kalkınmasına katkıda bulunmadan. Körfez kıyılarında mantar gibi biten ve jet sosyetenin kalabalıklaştığı büyük otellerin Ortadoğu bölgesi halklarına hiçbir yararı olmadığı aşıkardır. (LO, 16.11.22)

Aralarındaki gözdağı yarışı

Çin, Bali'deki G20 zirvesinin oturum aralarında ve her fırsatta ABD yöneticileri tarafından tüm kötülüklerle suçlanıyor.

Aylarca süren üzerlerindeki baskının ardından Joe Biden ve Şi Jinping, yeni bir soğuk savaşı reddetmek için yüzyüze görüşme düzenlediler.

Joe Biden, "Çin'in Tayvan'ı işgal ettiğini görmüyorum" ve "Yalnızca bir Çin var" diyerek aylardır tüm Amerikan propagandasının tam tersini söyledi. Bir Batı donanması Çin kıyılarında sürekli devriye gezerken, Batılıların ciddiyetle Tayvan'ın işgalini hazırlamakla suçladıkları aynı Çin donanmasıdır.

Diplomatik tonun bu yan çizmesinin birkaç nedeni var. Birincisi, Çin'in ve özellikle ABD'nin emperyalist güçlerinin ekonomik çıkarlarının yakından bağlantılı kalmasıdır.

Artan maliyetlere ve uluslararası taşımacılığın kapislerine rağmen, otomotiv, deniz taşımacılığı veya elektronikte Çinli rakiplerin ortaya çıkmasına rağmen, Çin dünyanın atölyesi olmaya devam ediyor. Apple'ın kârı her zaman iphoneları bir araya getirmek için endüstriyel hapsedilerde hapsedilen Çinli işçilerin sömürülmesinden gelir.

Çin pazarına gelince, birçok firma için ulaşılması zorunlu hale geldi. Volkswagen arabalarının % 40'ını orada satıyor; Airbus ve Boeing, uçaklarının % 25'i; Danone, LVMH için de durum aynı.

Dahası, ikinci sınıf bir emperyalizmin temsilcisi olan

Macron'un da Şi Jinping ile görüşmek istemesi, Fransız kapitalistlerinin çıkarlarını savunmak amacıyla.

Almanya'nın Çin'i dışlamadığını göstermek için G20 zirvesinden on gün önce Pekin'e gelen Alman mevkidaşı Olaf Scholtz da aynı dürtüyle davrandı.

Emperyalist güçler için Bali'deki bu toplantıların bir diğer amacı, Hindistan, Brezilya, Endonezya veya Güney Afrika gibi büyük yoksul ülkelerle bir

savaşın sonuçları, özellikle Rusya'ya karşı ambargo ve enerji krizi, kapitalistler arasındaki ilişkileri değiştiriyor. Bazı piyasalar ve hammadde kaynakları kapanıyor, bu nedenle yenileri açılmalı, ittifaklar da değişiyor. Bu vahşi ormanda, her ulusal kapitalist grubu, çıkarlarını savunmak için devletin gücüne, ordularına ve diplomasisine güvenebilir.

İşçilere gelince, ister emperyalist kalelerde, ister G20 ülkelerinden herhangi birinde

blok oluşmasından kaçınırken, Çin ile Putin'in Rusyası arasında bir uçurum açmaya çalışmaktadır.

Aslında Ukrayna'daki savaş konusunda ABD'ye ve Rusya'ya karşı çıkan; Çin'in ya da bu sözde gelişmekte olan ülkelerin savaşı değildir ve birçoğu Rusya ile ekonomik ilişkilerini koparmakta isteksizdir. Çin liderliği, Putin'e silah satmayı reddetmesine rağmen Ukrayna'nın işgalini kınamadı.

Ekonomik krizin şiddetlenmesi ve Ukrayna'daki

yaşıyor olsunlar, çıkarlarının, aynı uyuğua sahip olsalar bile, sömürücülerinin çıkarlarıyla hiçbir ortak yanı yoktur. Onların esas düşmanı, kendi ülkelerinin egemen sınıfıdır. (LO, 16.11.22)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Çin devleti ve burjuvazisinin yeniden dirilişi II (1978-2022)

Diasporanın (göçmenlerin) dönüşü

Otuz yıllık Maoizm, özellikle Hong Kong'dan gelen göçmenlerle aile bağlarını koparmamıştı. Deng Xiaoping'in Hong Kong yakınlarındaki Guangdong'da ilk dört özel ekonomik bölgeden (SEZ) ikisini açması tesadüf değil. Bu bağlantılara güveniyordu ve haklı çıktı: Göçmenlerin dönüşü, Hong Kong'a bitişik olan balıkçı köyü Shenzhen'i bugün 30 milyon nüfuslu bir metropole dönüştürdü. 1990'ların başında, diaspora tek başına Çin'deki yabancı yatırımın üçte ikisini, SEZ'ler aracılığıyla, %80'ini Guangdong'da kontrol ediyordu.

Bu yatırımlar ayrıcalıklıydı. SEZ'lerdeki ücretler 1978'de Hong Kong'dakinden on kat daha düşüktü, arazi üç kat daha ucuzdu. Gümrük vergilerinden muafiyetler, kişiler ve kârdaki vergilerdeki indirimler, göç eden burjuvaları, sanayilerini oraya taşımaya ve yeni yatırımlarını oraya yerleştirmeye ikna etti. Çin'de ihracatın ve yeniden ihracatın yarısı, taşeronlaşmayla üretiliyor.

Çin devletinin işleyişini bilen veya onun içinde tanıdıkları olan kapitalistler özellikle avantajlıydı. Çünkü Çin yönetici tabakalarının üyeleri, zimmetlerine geçirdikleri meblağları, SEZ'lerde geri dönüştürmek için sayısız takma adla yaptıkları yatırımlarla destekleniyordu.

1993'te bir gazetecinin yaptığı hesaba göre 1990'dan 1992'ye kadar üç yıl içinde 30 ila 40 milyar doların Çin'i gizlice terk ettiğini tahmin etti.

Tayvanlı sanayiciler Hong Kong'dakileri izledi, burjuvazi, Çin hükümetinin desteğiyle ülkeye geri döndü ve Maoizm döneminde gevşetilen ancak kopmayan bağlar sıklaştırıldı.

İşçi sınıfı korkusu

Devlet politikası ve ÇKP'nin rolü zaman içinde gelişti. Çünkü genel yönelim -piyasayı yeniden tanıtmak, egemen sınıfın ve kapitalistlerin gelişmesine izin vermek- açık olsa da şirketler, parti ve devlet arasındaki ilişkileri düzeltmek gerekliydi. O zamana kadar parti tüm yetkileri merkezileştirdi ve iş dünyasında öncelik kazandı. Çin hükümeti ilk olarak şirketlerin ÇKP ile ve daha genel olarak merkez ile iller arasındaki, yerel yönetimler ve topluluklar arasındaki bağlantılarını gevşeterek genel bir ademi merkezîyetçilik ve ekonominin güçlendirilmesi hareketini yürüttü. Bu, partiyi şirketlerin, devlet aygıtının ve ekonominin günlük yönetiminden çıkarmak ve özelleştirmeye hazırlanmak içindi.

1989'da Tiananmen Meydanı'nda kan gölüyle sonuçlanan siyasi kriz, bu yönelime son verdi. Bu kriz, 1987'de kırsal piyasalarda fiyatların serbestleşmesinin ardından artan enflasyonla

başladı. Enflasyonu frenleme girişimleri, bazı yatırımların aniden durdurulmasına ve birçok işçinin işten çıkarılmasına neden olurken, üst düzey yetkililerin zenginleşmesi ve yolsuzluğu giderek daha görünür hale geldi.

Öğrenciler sosyal ve politik özgürlükler için gösteri yapmaya başladığında, işçiler destek verdi. Rejime karşı protestolar birleşti ve bu da Çinli liderlerin en kötüsünden korkmasına neden oldu. Tepkileri korkularının doruğuydu. Tiananmen Meydanı'nda başlayan baskı, bazı kaynaklara göre 10 bin olmak üzere binlerce ölüme neden oldu.

Ancak Çinli liderler, piyasa ekonomisine dönüşü terk etme niyetinde değildi. Amacına ulaşmak için ÇKP'yi kullandı. ÇKP, esasen kariyerist on milyonlarca taraftardan oluşan bir parti. Ancak üst düzey liderlere doğrudan ve hızlıca Çin toplumuna etki etme olanağı sağlayarak, devlet aygıtından iki kat daha etkilidir.

Piyasa ekonomisinin restorasyonuna devam etmek için toplumu kilitlemek gerekiyordu, ÇKP bu kilitlemenin temel bir aracı oldu.

1989'daki baskıdan ve birkaç aylık duraklamadan sonra Çinli liderler, devletin yağmasını yeniden başlattı. 1990'ların ortalarından itibaren ekonominin büyük sektörleri "reform" bahanesiyle resmen üstlenmeden özelleştirilerek yağmalandı. Devlet, "büyük balıkları, küçüklerin gitmesine izin vererek tuttuğunu", yani sadece küçük

şirketleri sattığını iddia etse de, birçok orta ölçekli şirket fiilen özelleştirildi. Büyük kamu iktisadi teşebbüslerinin (KİT) kârlı iştirakleri kesilmiş, satılmış veya borsaya yatırılmış, resmi olarak kamu statüsünü korurken, etkin bir şekilde özel şirketlerle aynı ticari işletmelere dönüştürülmüştü. 2001'de KİT'lerin %86'sı yeniden yapılandırılmış, %70'i kısmen veya tamamen özelleştirilmişti.

Özelleştirme dalgasına 30 ila 40 milyon işçinin işten çıkarılması eşlik etti. Altı yıl içinde, imalat sanayinde istihdam %40 azaltıldı. Protestolar oldu ancak düzensiz ve sınırlıydı. Çin iktidarı, 1989 yenilgisi ve baskısından sonra işçilerin moral bozukluğundan yararlandı.

Özelleştirmelerin sonuçlarından biri, zaman zaman özel şirketlerin sahibi veya genel müdürü olan, kamu şirketi yöneticilerinin hızlı yükselişiydi. Aynı zamanda üst düzey yerel yönetim yetkililerine fayda sağladı. Özel şirketlere ilişkin bir rapor, 2002'de, vakaların %95'inde eski yönetimin, özelleştirilen şirketin ana yatırımcısı veya yeni yöneticisi haline geldiğini ortaya koydu. Aynı şekilde parti liderleri, büyük şehirlerdeki veya kırsaldaki tüm belediye şirketlerinde yatırımcıya dönüştü. Başka bir tahmine göre, eski yöneticilerin %60'ı bu sistem reformu vesilesiyle şirketlerini satın almıştı. Özelleştirme, milyonlarca burjuva ve küçük burjuva ortaya çıkardı. Böylece Çinli liderler, kendilerine daha geniş bir sosyal taban sağlamaya çalıştı. 1989'da demokrasi hayal eden öğrencilere başka bir yol gösterildi; zenginleşme ve iş dünyası...

Bugün Çin devleti ve Çin burjuvazisi

Bugün, piyasanın önemi artarken, devlet, en büyük şirketleri, özellikle de 117 sözde stratejik sasac'ı (kamu şirketlerinin denetiminden sorumlu kurum); bankaları ve finansal piyasaları kontrol ederek; pilotluk yaparak; ekonomiye çok güçlü katılıyor; havacılık gibi yeni sektörleri yükseltiyor. Bu açıdan Batılı devletlerden ayırt edilemez. Onlar gibi, egemen sınıfının genel çıkarlarını savunur. Çin devleti, 2008'de altyapı ve gayrimenkule yatırım yaparak Çin'i ve küresel ekonomiyi bu şekilde canlandırdı. Bugün de gayrimenkul krizinin tam bir bozguna dönüşmemesini garanti ediyor.

Çin devleti egemen sınıfı, sömürsü 30 yılda kötüleşen işçilerin tepkilerinden ve yerel yönetimlerin emlakçılara sattığı topraklarını düzenli olarak soyan köylülerden de koruyor.

Son olarak, Çin devleti Batılı kapitalistler için aracı olarak hareket ederken, egemen sınıfının çıkarlarını emperyalizmden koruyor. Bu nedenle, Çin ekonomisini sınırlarının dışına çıkarmak amacıyla "yeni ipek yolları" gibi ihracat pazarları arayan devlettir.

Batı borsalarındaki en büyük veya en değerli şirketleri kaçmaması için kontrol eden devlettir. Ancak 1990'larda ve 2000'lerde Çin'e yatırım yapmayı seçtikleri için, Batılı kapitalistlere, saygı duyulması gereken yüz milyonlarca işçiden oluşan işçi sınıfını sömürmesine izin vererek kârını garanti eden de Çin devletidir. Çinli kapitalistler, taşeron veya tedarikçi olarak veya yeni beceriler ve teknolojiler edinerek Batılı yatırımlardan da yararlanıyor.

Bu nedenle Çin egemen sınıfı her şeyi devlete borçlu. Bunun farkında ve eğer unutursa, Şi Jinping gibi liderler, düzenli olarak hatırlatmaktan sorumlu. Bu nedenle iktidardaki klanlar, yolsuzlukla mücadele adına zaman zaman bir patronu feda etmeyi ya da bir şirkete, bir sektöre bir politika dayatabiliyor.

Çin devleti, emperyalist bir ortamda Çin ekonomisini ve burjuvazisini geliştirmeyi başarmış bir burjuva devlettir. Böyle bir başarı, ancak devletin kendisini emperyalizmin hizmetine sunması, ona pazarının ve işçilerinin bir parçasını sunması, devletin ekonomiyi Batı kapitalizminin sonsuz bir krize batmaya devam ettiği bir dönemde yönetmesiyle ve düşük Çin ücreti fırsatının oluşuyla anlaşılabilir. Çin ile ABD arasındaki sürekli ama artan gerilimler, emperyalizmin rekabet eden bir gücün ortaya çıkmasına tahammül ettiği sınırları bize hatırlatıyor.

Çin'in gelişimi göreceli. Yüz milyonlarca insanın hala geri koşullarda yaşadığı kırsal alanlar hariç, yalnızca kıyı bölgeleri ve büyük şehirleri kapsıyor. Küresel bir bakış açısı benimsemek göreceli olur.

Burjuvazinin, 2000'lerin başında Çin diasporasının yatırımlarından devralan düşük ücretli işgücünü sömürmek için emperyalist ülkelerden Çin'e dönüşü, Batı ekonomilerinin pahasına oldu. Sermaye, en kârlı olduğu yerdeydi ve eski kapitalist ekonomilerin yavaşlamasını hızlandırdı. Bu süreçten geriye birkaç yüz milyon üyesi olan bir işçi sınıfının, kendi çıkarları için savaşmaktan ve devrimci fikirlerle yeniden bağlantı kurmaktan başka çaresi kalmayacak bir işçi sınıfının ortaya çıkmasıdır. (LDC, n°226 - Eylül-Ekim 2022)

Güncel... Güncel... Güncel...

8 milyar insan

Çok fazla dünyalı değil çok fazla kapitalizm var

Şu anda gezegende 8 milyardan fazla insan var ve geçen her saniye iki insanın daha doğduğundan, sayı sürekli artıyor.

Rakamlar Birleşmiş Milletler tarafından sağlanmaktadır. Demograflar ve istatistikçiler tarafından, diğer şeylerin yanı sıra, 1950'den beri gerçekleştirilen ulusal nüfus sayımlarına dayanarak yapılan hesaplamalardan geliyor. Ekim 1999'da bu hesapta altı milyar dünyalı duyuruldu. Kasım 2022'deki sekiz milyardan sonra, projeksiyonlar 2050 yılına kadar on milyarlık nüfusu duyurdu.

Yorumcular endişeli. Gezegen direnecek mi? Yeterli yiyecek olacak mı? Yeterince su olacak mı? Karbondioksit emisyonu ve bunlarla birlikte sıcaklık daha da artmayacak mı? Sanki kıtlık, kuraklık, küresel ısınma ve bugün insanlığı vuran tüm felaketler esasen insan sayısına bağlıymış gibi. Sanki birkaç milyar daha fazla veya daha az kadın ve erkek, servetin daha adil bir şekilde dağıtılmasına izin verebilir ve bazılarını yaşayabilmek

umuduyla hayatlarını tehlikeye atarak denizleri geçmeye iten bu sefaletin ortadan kalkmasını garanti edebilmiş gibi.

Söz konusu olan insan sayısı değil, servetin en büyük payını elinde tutanlara sermayeyi ayırarak gezegene ve tüm nüfusuna hakim olan sosyal sistem, kapitalizmdir.

Kıtlıkları yaratan ekonomik sistemdir. Örneğin tahıl, nüfusu beslemek için üretilmiyor, fiyatları yükseltmek ve maksimum kâr elde etmek için satılıyor, hatta depolanıyor.

Aynısı nüfusun sağlığı için de geçerli. İlaç endüstrisi, dedikleri gibi, sadece onları "piyasaya sürmek" için ilaç üretiyor. Onları satın alamayanlar için çok kötü; amaç tedavi etmek değil, satmak için üretmektir. Aynısı, yıllardır azaltmanın zorunlu olduğunu bildiğimiz, ancak bunlardan sorumlu sanayi şirketlerinin bir kâr kaynağını terk etmek istemediği için devam eden karbondioksit emisyonları için de geçerli.

Aslında aynısı, nüfusun çoğunluğu için hayatı bu kadar

zorlaştıran tüm yönler için de geçerlidir.

Her gün mide bulantısı noktasına kadar okuyabileceğimizin veya duyabileceğimizin aksine, her bireyi çevreciliğe uyarlanmış bir yaşam tarzı benimsemeye ikna etme meselesi değildir. Sorun bireysel değil. Tıpkı duşta işlemek, su tasarrufu yaparak gezegeni kurtarmanın çözümü olmayacağı gibi, dünyadaki açlık veya küresel ısınma sorununu çözmek bireysel tercihlere değil, toplumsal davranışlara bağlıdır.

Dünya yoksulluğuna ve çevrenin kapitalizm tarafından yok edilmesine son vermek, nüfusun kendisi tarafından yönetilen ve kontrol edilen bir toplumun kurulması, ekonominin herkesin ve gezegenin ihtiyaçlarına göre planlanması anlamına gelir.

Dünyada çok fazla insan yok. Sermayeye sahip olanlara, bazen en temel geçim araçlarından yoksun bırakılanların ürettiği servetin kendisine en büyük payını ayıran bu sosyal düzenin varlığı sorunu fazlasıyla var.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 2 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 12 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 20 TL/ 5 Pound.